

A raboskodó leánycsók

A raboskodó leánycsók mind-mind piros masnik, de őket csak a szeretők láthatják, s a levegő esténként piros masnikkal van tele a Moulin Rouge előtt, csak napközben ülnek fel a fákra pihenni. Az utca kövei mind-mind halott galambokból állnak, az egyik pad lábánál egy alma hever, s az őszi gyönyör fohásza hódol előtte halk, fehér ruhában. Arrébb egy szemetesláda; tavaszi tücskök hegedűjátéka visszhangzik még benne. A fiatal szeretők mind errefelé sétálnak, körülöttük a rózsabokrok folyton összekuszálódnak, s mellettük az úton, a gépkocsik zúgásából a csend gyakran kilép, s a rózsabimbókba bújik, azok meg a szeretőkre dobálják a csendet. Mert a szeretők olyan szépek mind, hogy ágyuk akár az ásításuk is lehetne.

Óh, azok a Zöld Pardonos esték!

Fátylakkal letakart dobokból volt a hangja,
sárgás tengerpart volt a homloka,
kis kacsaúsztató tó volt a lelke.

Jól állt volna neki,
ha egy rántott tonhalszelettel
finoman arcul üti valaki.

Borongós őszi erdő haja volt,
az igényei részegen táncoltak el az utcavégig,
mikor egy üveg barna sört rendelt,

s eleve, az egész fiú olyan volt,
mint egy megázott szürke nyúlnak a lógó,
semmittevő füle.

* Részletek a Szerző költészeti anyagából, amellyel a *Palócföld* 2006-os Mikszáth-pályázatán 2. helyezést ért el.